

WACC-metode, hvormed fortjenesteelementet dækkes af forrentningssatsen. Samtidig bør det sikres, at udbyderen med en stærk markedsposition får dækket alle relevante driftsomkostninger, herunder en andel af overhead omkostningerne.

Den nye metode indebærer, at priser reguleret efter denne metode beregnes ud fra summen af driftsomkostningerne, afskrivninger samt en rimelig forrentning af den investerede kapital. Den anvendte forrentningssats fastlægges af IT- og Telestyrelsen ud fra WACC-metoden. Det er almindelig praksis hos andre teleregulatorer i EU og hos regulatorer af forsyningsvirksomheder i Danmark at anvende WACC-metoden.

Den nye metode til opgørelse af fortjeneste og forrentning indebærer, at ændringer på kapitalmarkedet i form af ændringer i renteniveauet samt risici forbundet med at stille kapital til rådighed til selskaber i form af egenkapital eller lånekapital vil blive afspejlet i priserne. Dette ville ikke kunne sikres med den hidtidige udformning af metoden.

Da de underliggende principper for WACC-metoden (en rimelig forrentning af den relevante investerede fremmed- og egenkapital under hensyntagen til de risici, der er forbundet hermed) er afspejlet i den gældende lovs § 51 f, stk. 3, ændres § 51 f, stk. 7, således, at der refereres hertil.

Den nye metode indebærer endvidere, at alle relevante driftsomkostninger kan indregnes mod tidligere kun de »snævert forbundne« driftsomkostninger.

Ændringen indebærer tillige, at IT- og Telestyrelsen på linie med de øvrige prisfastsættelsesmetoder vil skulle udmønte metoden nærmere i relation til afskrivningsperioder, forrentning, driftsomkostninger der vedrører det relevante produkt m.v. i forbindelse med styrelsens afgørelsespraksis, mens dette hidtil var fastlagt i en bekendtgørelse.

IT- og Telestyrelsen vil således i forbindelse med sin afgørelsesvirksomhed skulle træffe afgørelse om medregning af investeringsomkostninger og nedskrivning heraf. Sigtet vil være at tage udgangspunkt i de faktisk foretagne driftsmæssige afskrivninger og de faktiske afskrivningsperioder hos udbydere med en stærk markedsposition. IT- og Telestyrelsen kan i den forbindelse inddrage de forventede rimelige indtjeningsperioder i forhold til den foretagne investering (den økonomiske afskrivningsperiode).

IT- og Telestyrelsen indhenter oplysninger til sit tilsyn med metoden i form af omkostningsregnskaber, jf. lovens § 51 g. Ifølge denne bestemmelse kan IT- og Telestyrelsen pålægge en part, der er pålagt en for-

pligtelse om priskontrol, at anvende et omkostningsregnskabssystem, jf. adgangsdirektivets artikel 13.

Når der bortses fra disse ændringer af principperne for fastlæggelse af forrentningssatsen, afgrænsningen af de driftsomkostninger der må medgå, samt at det i højere grad overlades til IT- og Telestyrelsen konkret at fastsætte det nærmere indhold af metoden, er der tale om en uændret videreførelse af den hidtidige bestemmelse.

Til nr. 7

§ 56, stk. 1, foreslås ændret som konsekvens af ophævelsen af § 36, stk. 3.

Til nr. 8

§ 56, stk. 2, foreslås ophævet som konsekvens af ophævelsen af § 36, stk. 3. § 56, stk. 2, retter sig alene mod udbydere af elektroniske kommunikationsnet og -tjenester, der har en stærk markedsposition på markedet for udbud af tilslutning til offentlige telefonnet på et fast sted eller markedet for udbud af tilslutning til offentlige mobilnet. Hvis disse udbydere skulle påbegynde udbud af krydsportabilitet til egne slutbrugere, inden en af videnskabsministeren fastsat tidsfrist for indførelse af krydsportabilitet, var udbyderne forpligtet til at afgive og modtage numre til og fra andre udbydere. Da de grundlæggende forudsætninger for indførelse af krydsportabilitet ikke er opfyldt, og da videnskabsministeren med ændringen af § 36, stk. 3, ikke længere kan fastsætte en tidsfrist for indførelse af krydsportabilitet, foreslås bestemmelsen ophævet.

Ændringen får ikke betydning for slutbrugernes krav på portering af deres abonnentnumre ved skift mellem udbydere inden for områderne telefoni og ISDN, samt inden for offentlig mobilkommunikation. Hvis en udbyder af elektroniske kommunikationsnet og -tjenester tilbyder egne slutbrugere krydsportering af numre, så slutbrugernes numre kan ændre anvendelse fra mobiltelefoni til fastnettelefoni eller omvendt, har de pågældende udbydere pligt til at muliggøre portering af de pågældende numre til en anden udbyder i overensstemmelse med § 36, stk. 2, nr. 2. Hvis f.eks. en slutbruger således får porteret sit mobilnummer til et fastnetnummer hos den udbyder, slutbrugeren er kunde hos, har udbyderen pligt til at portere det pågældende nummer som et fastnetnummer til en anden udbyder, som slutbrugeren måtte ønske at blive kunde hos. Det bemærkes i den forbindelse, at telelovgivningen ikke indeholder krav om, at udbydere har pligt til at modtage numre.